

Κυριακή ΙΑ΄ Λουκά (Προπατόρων): Το Δείπνο τής Βασιλείας († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 13 Δεκεμβρίου, 2019

(Λκ. 14, 16-24)

Ἄς μελετήσουμε γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν παραβολὴ αὐτή.

Κάποιος ἄνθρωπος προσκάλεσε σὲ δεῖπνο αὐτοὺς ποὺ φαινότουσαν νὰ εἶναι οἱ πιὸ ἀγαπημένοι φίλοι του γιὰ νὰ περάσουν λίγες ὥρες μέσα στὴ δική του χαρά. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὁ ἓνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο περιφρόνησαν τὴν πρόσκλησή του, ὁ καθένας καὶ γιὰ τὸ δικό του λόγο. Ὁ ἓνας εἶχε ἀγοράσει ἓνα κομμάτι γῆς, εἶχε ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ, τὸ κατεῖχε, εἶχε γίνει ὁ ἰδιοκτῆτης καὶ δὲν εἶχε πιά τὸν καιρὸ νὰ μοιραστεῖ τὴ χαρὰ κάποιου ἄλλου - εἶχε τὴ δική του.

Ἄλλος εἶχε ἀγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια καὶ εἶχε δουλειά, εἶχε ἔργο σοβαρὸ στὴ ζωὴ, ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος καὶ δὲν μπορούσε νὰ ξεχαστεῖ στίς γιορτὲς ἐνὸς ἄλλου, νὰ κάθεται ἀργὸς στὴ χαρὰ κάποιου ἄλλου τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε πάνω στὴ γῆ τὴ δική του δημιουργικὴ ἀπασχόληση.

Κάποιος τρίτος εἶχε παντρευτεῖ, εἶχε βρεῖ τὴν προσωπική του χαρὰ καὶ δὲ γνοιαζόταν γιὰ τὴ γιορτὴ ἐνὸς φίλου.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γύρισαν τὴν πλάτη στὸ φίλο τους γιατί ὁ καθένας εἶχε βρεῖ καὶ κάτι τὸ ὁποῖο τὸν ἀπορροφοῦσε περισσότερο ἀπὸ τὴ φιλία, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀφοσίωση.

Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ δική μας ἢ μοῖρα; Ὁ Κύριος μᾶς προσκαλεῖ νὰ μοιραστοῦμε τὴν ἴδια ζωὴ μ' Ἐκεῖνον, τὴ δική Του ζωὴ, τὴν αἰώνια, οὐράνια ζωὴ καὶ ἐπομένως καὶ τὴν αἰώνια εὐφροσύνη. Κι ἐμεῖς λέμε: «Ναὶ Κύριε, θὰ ἔλθουμε, θὰ ἔλθουμε ὅμως ὅταν δὲ θὰ ἔχουμε πιά τίποτα νὰ κάνουμε πάνω στὴ γῆ· ὅσο ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει μιὰ λωρίδα γῆς στὴν ὁποία εἶναι δυνατὸ νὰ προσκολληθοῦμε ἢ κάτι νὰ κάνουμε ποὺ νὰ μᾶς ἀπορροφᾷ καὶ νὰ μᾶς μεθάει, ὅσο ἔχουμε τὴ δική μας χαρὰ, μικρὴ ἴσως ἀλλὰ δική μας, δὲν ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὴ δική σου χαρὰ. Ὅταν θὰ ἔλθει ὁ καιρὸς ποὺ θὰ φύγουν αὐτὰ τὰ τερπνὰ ἴσως νὰ θυμηθοῦμε ὅτι μᾶς ἔχεις προσκαλέσει. Ἴσως, ὅταν τίποτα δὲ θὰ μᾶς ἔχει ἀπομείνει, νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε αὐτὸ

πὸ ἀνήκει σὲ κάποιον ἄλλο - τὸ δικό Σου».

Δὲν εἶναι τέτοιος ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ζοῦμε; Ὁ καθένας μας ἔχει δώσει τὴν καρδιά του σὲ κάτι, εἶναι μπλεγμένος καὶ μεθυσμένος μὲ κάποιο πράγμα, ὁ καθένας ἀναζητεῖ τὴ δική του εὐχαρίστηση, ἡ ζωὴ ὅμως περνᾷ καὶ ὁ Κύριος ἔχει ἔλθει πάνω στὴ γῆ γιὰ νὰ μᾶς ἀποκαλύψει τὴ δική Του χαρὰ . Ἦλθε μέσα στὸν κόσμον αὐτὸ καὶ τὸν ἀγάπησε τόσο πὸς ἂν μόνο ἡμασταν μαζί Του θὰ 'τανε ὅλος δικός μας· ὄχι πὸς θὰ τὸν θεωρούσαμε κτῆμα μας μὲ τὸν τρόπο πὸς ὁ κτηματίας αἰσθάνεται τὴν ἰδιοκτησία τῆς γῆς ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἕνας καλλιτέχνης βλέπει τὴν ὁμορφιά καὶ μπορεῖ νὰ χαίρεται, ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ἀρπακτικότητα.

Ὁ Κύριος ἔχει μπεῖ στὴ ζωὴ καὶ ἐκτελεῖ ἕνα ἔργο στὸ ὁποῖο μᾶς προσκαλεῖ νὰ συμμετάσχουμε. Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι **νὰ μεταμορφώσουμε τὴ ζωὴ, νὰ μεταμορφώσουμε τὸν κόσμον, νὰ μεταμορφώσουμε τὴ γῆ μας σὲ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.** Αὐτὸ ὅμως ἀπαιτεῖ μεγαλοψυχία καὶ πλατεῖα ἀγάπη, ἀπαιτεῖ τὴν ἰκανότητα νὰ θεωροῦμε σὰν δική μας φροντίδα ὄχι μόνο τὴ δική μας ἐργασία ἀλλὰ καὶ ἐκείνη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Γιὰ νὰ γίνει τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ δικό μας ἔργο πρέπει οἱ ψυχές μας νὰ μεγαλώσουν, **πρέπει νὰ μπορούμε νὰ ξεχνᾶμε τὶς δικές μας μικρὲς ὑποθέσεις γιὰ χάρι τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ Θεοῦ .** Ἡ κάθε καρδιά εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη γιὰ κάποιον, ὁ Κύριος ὅμως μᾶς λέει: «Ἡ καρδιά σας εἶναι πολὺ στενὴ, ἀνοίξτε τὴν πλατύτερα, ἀγαπήστε συμπαθεῖς καὶ ἀσυμπαθεῖς, ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπημένους σας, ἀγαπᾶτε ὅμως καὶ τοὺς ξένους, ἀγαπᾶτε μὲ ἀγάπη δοσμένη, χωρὶς ἰδιοτέλεια, ξεχνώντας τοὺς ἑαυτοὺς σας».

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι πὸς καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι περιγράφονται στὴν παραβολὴ εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ κάνουμε. **Εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ ξεχάσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ περιμένουμε μέχρι πὸς νὰ μᾶς ἐγκαταλείψει ἢ ἐπίγεια χαρὰ πρὶν θυμηθοῦμε τὴ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐνῶ θὰ μπορούσαμε ἤδη νὰ ζούσαμε μέσα της, ἡ ζωὴ παρέρχεται κι ἐμεῖς ἀντιπαρερχόμαστε τὴ ζωὴ.**

Ὁ Κύριος λέει: «*ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*» (Ματθ. 6.33), δὲν προσθέτει ὅμως ὅτι ὅλα τὰ ὑπόλοιπα τότε θὰ μᾶς ἀφαιρεθοῦν. Λέει ἀντίθετα: «*ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν*». Εἴμαστε ἀληθινὰ ἀνίκανοι νὰ καταλάβουμε ὅτι ὁ Κύριος ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς δώσει ζωὴ, περίσσεια ζωῆς ὥστε ὀλόκληρη ἢ ὑπαρξὴ νὰ μᾶς εἶναι ἀκριβὴ καὶ ὄχι μόνο μιὰ ἐλάχιστη γωνιά της, ὥστε νὰ ' ναι δικό μας ὀλόκληρο τὸ δημιουργικὸ ἔργο τοῦ κόσμου κι ὀλόκληρο τὸ πεπρωμένο του, ὄχι ἀπλῶς τὸ κομματάκι πὸς ἐμεῖς θὰ μπορέσουμε νὰ κατορθώσουμε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σύντομης ἐπίγειάς μας ζωῆς; Δὲν μπορούμε νὰ τὸν πιστέψουμε ὅτι ἡ ἀγάπη μας πὸς ἀγκαλιάζει τόσο λίγους ἀνθρώπους μπορεῖ νὰ τοὺς στηρίξει τέλεια μόνο, ὅταν ξεχάσουμε τὴν ἰδιοκτησία καὶ **θυμηθοῦμε τὴν ἀπεριόριστη ἐλευθερία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ;**

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: agiazoni.gr)